

GOREČI V DUHU - Pismo animatorjem za leto 2006

Veliki svetniki in veliki lopovi imajo nekaj skupnega: ne „cincajo“, znajo se vreči v stvar, v dobro ali slabo. Ko se zagrejejo za neko stvar, se z vsem bitjem, z vsem žarom vržejo vanjo. Lahko rečemo, da so goreči. Goreči v duhu – to geslo smo izbrali slovenski jezuiti v jubilejnem letu, ko slavimo 500-letnico rojstva sv. Frančiška Ksaverja in bl. Petra Fabra ter 450-letnico smrti sv. Ignacija Lojolskega, ustanovitelja jezuitskega reda. Oni so bili goreči za Boga, mi pa bi se radi ob njih ogreli in vneli za vedno večje, bolj božje želje. Med njimi smo za svetnika letošnjega oratorija izbrali Frančiška, gorečega apostola in zavetnika katoliških misijonov. Kako je bilo z njegovo gorečnostjo?

Osvojil ga je Kristus

Rodil se je 7. aprila 1506 in bil krščen v cerkvi na gradu Ksaver, po katerem je postal znan kot Frančišek Ksaver. Pobožna mati ga je posvetila Mariji, potem ga je Bogu darovala pred znamenitim križem, ki velja za največjo grajsko svetinjo. Ko gledaš velikega črnega Kristusa na križu, se ti zdi, da se joka in smeji obenem, privlačita te njegov skrivnostni pogled in zavest, da je pred njim molil tudi mali Frančišek in njegova družina, ko so se vsak dan zbirali k molitvi in so pred večernim počitkom zapeli molitev Salve Regina (Pozdravljena, Kraljica). Ne vemo, kako je molitev pred Križanim vplivala na dečka Frančiška, gotovo pa mu je bilo blago, trpeče Jezusovo obličje blizu, ko je pozneje v Parizu, ob skrbnem in potrpežljivem vodstvu Ignacija, delal duhovne vaje. Ves skesan in poln hvaležnega čudenja se je v solzah obračal h Gospodu na križu z besedami: „Kako to, da si ti kot Stvarnik prišel do tega, da postaneš človek in greš iz večnega življenja v telesno smrt ter tako umreš za moje grehe? In jaz, kaj sem jaz storil zate, kaj delam in kaj bom storil?“ Frančiškov odgovor je bil, kot vemo, velikodušen, iz ljubezni, brez „šparanja“, do konca. „Ko ves se ti darujem, darov za to ne pričakujem, saj ljubim te samo, ker si ljubezen sama, vir vse milosti,“ je pogosto molil.

Prijatelji v Gospodu

Frančišek se za velike božje želje ni vnel sam, ampak v družbi z Ignacijem, Petrom Fabrom in še nekaterimi, ki so ustanovili Družbo Jezusovo (jezuiti). Imenovali so te tudi „prijatelji v Gospodu“. Začelo se je v Parizu, v letih okrog 1530, v majhni sobici kolegija sv. Barbare, kjer sta skupaj stanovala Frančišek in Peter. Prvi je bil uspešen študent, ljubitelj športa in željan slave, drugi pa bolj rahločuten in preprost, pripravnik na duhovništvo. Kot tretji sstanovalec se je v njuno sobo vselil študent, ki je povsod zbujal pozornost. S svojimi osemindesetimi leti je bil precej starejši od drugih, bil je resen in zamišljen, zanemarjenega videza, nagnjen k strogosti, toda vedno uslužen in prijazen, „z veselimi očmi“, predvsem pa je bil močna osebnost z izvirnimi mislimi. Frančišku novi prijatelj iz Lojole najprej ni bil všeč. Motili so ga Ignacijev spokorniški duh, njegova nenavadna, pretirana ljubezen do uboštva, skrb za bolnike, obenem pa je občudoval njegovo nesebičnost, poštenost, modrost in neodvisnost duha. Sčasoma so postajali pravi prijatelji. K pravi, iskreni zaupnosti so jim pomagali predvsem pogovori, v katerih so drug drugemu odkrivali svoj notranji svet, pečat vsemu pa so dale duhovne vaje.

Frančišek je imel Ignacija za „očeta svoje duše“, nagovarjal ga je „oče mojega srca“. Sadove svojega dela je pripisoval Ignacijevim žrtvam in molitvam. Iz daljne Indije in Japonske mu je pisal kleče: „Na kolenih sem ves čas, ko pišem.“ Ignacijeva pisma je bral s solzami v očeh in s solzami je nanje odgovarjal. Frančišek je imel zelo rad tudi Družbo Jezusovo. Zanj je bila to „sveta in blagoslovljena

Družba“. Svojim sobratom je pisal: „Čeprav nas je Bog ločil in smo v tako oddaljenih deželah, smo vendar edini v ljubezni in v duhu. Tisti, ki se ljubimo v Gospodu, se tako rekoč vedno vidimo, čeprav ne tako po domače, kot če bi se pogovarjali. Ta trajna duhovna navzočnost, ki jo čutim do vseh članov Družbe, je bolj vaša kot moja zasluga zaradi vaših nenehnih in od Boga sprejetih žrtev in molitev zame ... Tako ste, ljubi moji bratje v Kristusu, po spominu vedno v moji duši.“

Božji neugnanec

Španski pesnik Penan ga po pravici imenuje „El divino Impaciente“, Božji neugnanec, ki je odkrival vedno nove kraje in ljudstva, da bi se čim prej izpolnila zapoved: „Pojdite po vsem svetu in učite vse narode!“ To, kar nas najbolj nagovarja pri Frančiškovem delu za evangelizacijo, je nuja po oznanjevanju vesele novice. Ta ga je „vznemirjala“ in spodbujala. Bil je kot ogenj, saj ogenj nikoli ne reče: Dovolj je. Ljubezen do Boga in do ljudi je občutil v srcu kot ogenj, ki si želi vedno več in več. Ni ga motilo nepoznavanje krajev in jezikov, pomanjkanje sodelavcev, neizdelanost načrtov; zanašal se je le na Boga, ki ga je poklical, naj se pridruži Jezusu Kristusu v duhovnem osvajanju sveta in odpre nova vrata za tiste, ki bodo prišli za njim. Umrli je na otoku Sancianu, od koder je zrl Kitajsko, deželo, v katero je hotel priti, jo odkriti, vzljubiti in „osvojiti“ za Kristusa. Pred vrati Kitajske, kakor pred vsakim novim poslanstvom, je molil: „Večni Bog, stvarnik vseh stvari, spomni se duš, ki si jih ustvaril po svoji podobi! Spomni se svojega usmiljenja! Daj, da tudi ti ljudje kdaj spoznajo njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa!“

Dragi animatorji, ki boste skušali dati ognja letošnjemu oratoriju, naj se tudi vas dotakne ta Frančiškov ogenj. Naj bo tudi v vas nekaj te neugnanosti in apostolske gorečnosti, ko boste poleti vnemali otroke in mlade za vse lepo, dobro, božje. In brez cincanja!

p. Janez Poljanšek, DJ

Januar 2006

Pogoji uporabe:

Gradivo lahko uporabljate za delo v skupinah, pod pogojem, da ne gre za komercialno uporabo. Za te namene ga lahko prosto reproducirate in predelujete, vendar morate pri tem navesti avtorja originalnega gradiva. Brez dovoljenja gradiva ni dovoljeno objaviti v tiskanih, elektronskih ali katerih koli drugih medijih.